

Arrest

nr. 274 848 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Kosovaarse nationaliteit, maakte op 11 april 2022 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf en zwartwerk waarvoor een PV, correct beschreven in de tweede bestreden beslissing (wat hierna volgt), werd opgesteld.

Verzoeker werd door de politie gehoord en verklaarde voor werk in België te zijn. Blijkens de verbalisanten verstopte hij zich en was zijn kledij, gezien als zijnde werkkledij, beklad met gips.

Verzoeker ondertekende op 12 april 2022 een verklaring om zo snel mogelijk naar Kosovo te willen terugkeren.

De centrum-arts verklaarde op 13 april 2022 dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zou kunnen inhouden en hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te vliegen.

Verzoeker werd op 1 mei 2022 naar Kosovo gerepatrieerd. Hij vertrok zonder verzet.

De eerste bestreden beslissing, van 11 april 2022, met kennisgeving op 12 april 2022, is beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en heeft de volgende redengeving:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de PZ ZENNEVALLEI op 11 april 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: G.

voornaam: E.

geboortedatum: 23.02.1993

geboorteplaats: Prizren

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...) -22 van de PZ ZENNEVALLEI). Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds twee weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...) -22 van de PZ ZENNEVALLEI).

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds twee weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3" Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...) -22 van de PZ ZENNEVALLEI).

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland om België te bezoeken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Slovenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

(...)"

De tweede bestreden beslissing is de beslissing van 11 april 2022, met kennisgeving op 12 april 2022, tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en heeft de volgende motieven:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de PZ ZENNEVALLEI op 11 april 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : G.

voornaam : E.

geboortedatum : 23.02.1993

geboorteplaats : Prizren

nationaliteit : Kosovo

wordt een inreisverbod voor 2 opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11 april 2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...) -22 van de PZ ZENNEVALLEI).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. Verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen dat verzoeker vrijwillig is vertrokken, de eerste bestreden beslissing is uitgevoerd en dus niet meer in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker heeft geen gebruik gemaakt om hierop te antwoorden via zijn mogelijkheid tot het opstellen van een pleitnota, terwijl hij op 12 april 2022 zijn wil tot vrijwillig vertrek tot uiting bracht.

2.4. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat werd voorzien dat verzoeker op 1 mei 2022 werd verwijderd naar Pristina. De raadsman van verzoeker is hiervan op de hoogte, wat blijkt uit diens mailverkeer van 14 april 2022. Verzoeker geeft op 12 april 2022 aan dat hij vrijwillig wil vertrekken, wat effectief is gebeurd op 1 mei 2022. De eerste bestreden beslissing (bevel om

het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)) heeft uitvoering gekregen.

2.5. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) vrijwillig werd uitgevoerd. Het beroep is zonder voorwerp komen te staan. Verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen dat de eerste bestreden beslissing uitvoering heeft gekregen en niet meer in het rechtsverkeer voorhanden is.

Het beroep is niet-ontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3. Onderzoek van het beroep voor wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3.1. Verzoeker voert slechts een enig middel aan tegen beide bestreden beslissingen.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“VII. MOYEN UNIQUE

Pris de la violation :

des articles 7, 62, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 (ci-après, « LE »); des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation des actes administratifs / du droit fondamental à une procédure administrative équitable, du droit d'être entendu, des principes généraux de droit administratif de bonne administration, du devoir de minutie et de prudence ;

1. Normes visées au moyen

Art. 7 de la loi du 15 décembre 1980 :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

4° s'il est considéré par le Ministre comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale;

6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;

7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;

9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [-ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,]- il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;

10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [- ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,] il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants;

11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;

12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée.] Sous réserve de l'application des dispositions du Titre Illquater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, §

3, reconduire l'étranger à la frontière. A moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois. Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.] Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable ; Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre. Après (cinq) mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté. Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois. »

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 impose la prise en compte « de toutes les circonstances propres à chaque cas » lors de la prise d'une interdiction d'entrée et de la définition de sa durée:

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume. La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans

lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui entend transposer des obligations découlant de la «directive retour» (directive 2008/115) :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Art. 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours. Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti. Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux. Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé. Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un

pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;

4°

5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;

6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2. Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, précités) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le droit d'être entendu garantit que l'administré à l'encontre duquel l'administration envisage de prendre une décision qui affecte défavorablement ses intérêts soit mis en mesure, utile et effective, de faire valoir ses arguments avant la prise d'une telle décision. Le Conseil d'Etat a déjà souligné que seule une invitation expresse est de nature à garantir le respect de ce droit.

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

La doctrine et la jurisprudence s'accordent pour considérer que ces normes, et particulièrement le droit d'être entendu, impliquent que l'intéressé soit dûment informé des éléments retenus à son encontre, car c'est un préalable nécessaire à l'exercice de son droit de se défendre (CE 01.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005 ; P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, 2016, p. 83).

P. GOFFAUX ajoute également :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

2. Développement du moyen

Les présents développements sont faits sous réserve de la consultation du dossier administratif de la partie requérante qu'elle n'a pas encore reçu (pièce 9) ; la partie requérante se réserve le droit de développer plus avant ses arguments une fois qu'elle aura eu accès au dossier administratif

2.1 Première branche

L'ordre de quitter le territoire méconnaît l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 et les obligations de motivation.

D'une part, il est fondé sur le fait que le requérant n'était pas en possession de documents visés à l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Or, l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit notamment que « Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur : 1° soit des documents requis en vertu d'un traité international, d'une loi ou d'un arrêté royal;(…) » et le Règlement 2016/399 du Parlement européen et du Conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) prévoit, notamment en son article 6, qu'un ressortissant de pays tiers disposant d'un titre de séjour dans un des Etats membres peut résider pour 90 jours par période de 180 jours sur le territoire Schengen.

Le requérant, qui dispose d'un titre de (long) séjour Slovène en cours de validité (pièce 3 - qu'il a présenté et c'est d'ailleurs sur la base de ce document que la police a identifié le requérant), disposait donc d'un document visé à l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980, pouvait se trouver sur le territoire, de sorte que c'est manifestement à tort que la partie défenderesse invoque comme motif déterminant pour fonder l'ordre de quitter le territoire, l'article 7,1° de la loi du 15 décembre 1980 et le fait que le requérant ne disposait pas d'un document le permettant.

L'inexactitude de ce motif, central dans l'appréciation, suffit à rendre caduque la motivation, car il est permis de penser que l'appréciation aurait été différente si la partie défenderesse n'avait pas cru que le requérant n'était pas autorisé à se trouver en Belgique.

D'autre part, la partie défenderesse invoque l'article 7, 8° de la loi du 15 décembre 1980 et le fait que le requérant était en train de travailler sans disposer des autorisations requises. Or, la police n'a nullement constaté qu'il aurait été en train de travailler. A aucun moment il n'est affirmé par les autorités que le requérant a été vu en train de travailler. On l'en soupçonne, notamment parce qu'il se trouvait sur place et avait du plâtre sur lui, mais cela ne permet pas de considérer que ce plâtre résulterait d'un travail effectué sur ledit chantier, et rien ne permet de tenir pour établi qu'il aurait été pris en flagrant délit.

Partant, les motifs fondant l'ordre de quitter le territoire sont insuffisants. L'ordre de quitter le territoire est illégal, ce qui rejait sur l'interdiction d'entrée, comme exposé ci-dessus.

2.2 Deuxième branche

L'ordre de quitter le territoire, et particulièrement la privation de délai d'exécution volontaire, est mal motivé, de sorte que l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 et les obligations de motivation sont méconnus.

Il est indiqué qu'il existe un risque de fuite, ce qui n'est manifestement pas exact.

En effet, le requérant disposait d'un titre de séjour Slovène l'autorisant à résider 90 jours sur le territoire du Royaume (pièce 3), qu'il a présenté, et il a communiqué les coordonnées de son employeur, chargé de finaliser les démarches administratives nécessaires pour son détachement sur un chantier en Belgique.

Contrairement à ce qui est invoqué (en référence à un « 1° » non autrement identifié), le requérant n'est manifestement pas entré illégalement sur le territoire, et ne s'y trouvait pas illégalement. Ce motif, central dans l'appréciation du prétendu risque de fuite, est manifestement erroné.

Contrairement à ce qui est invoqué, le requérant n'a pas manqué de collaborer avec les autorités. La décision (qui se réfère à un « 3° » non autrement identifié) estime que le requérant ne collabore pas parce qu'il ne dispose pas d'un permis de travail : c'est manifestement sans rapport ; le fait de ne pas présenter un permis de travail ne permet pas de conclure au fait qu'il refuse de collaborer avec les autorités.

En outre, comme relevé ci-dessus, il n'a pas manqué de collaborer, puisqu'il s'est volontairement soumis au contrôle opéré par un agent qui venait normalement pour une domiciliation et qui a décidé de procéder au contrôle des personnes sur place, il a présenté son document de séjour Slovène, a répondu aux questions qui lui ont été posées, et a mis l'agent en contact avec son employeur. On ne voit pas comment le requérant aurait pu collaborer davantage. La décision se réfère aussi au fait que le défaut de collaboration résulte du fait que le requérant n'a pas signalé sa présence à l'administration communale. Il est absolument excessif d'en déduire un défaut de collaboration, et de priver le requérant d'un délai d'exécution volontaire pour ce motif ; d'autant que le requérant s'en remettait à son employeur pour les formalités relatives à son détachement, et, ne parlant pas une des langues nationales, était tributaire des informations et démarches de ce dernier.

On ne peut manifestement pas conclure à un quelconque « risque de fuite » dans le chef du requérant. Ce qui a encore été confirmé par le fait qu'il a rapidement marqué son accord sur l'ordre de quitter le territoire, car son intention a toujours été de satisfaire aux obligations administratives.

Dès lors, l'ordre de quitter le territoire, et la privation de délai d'exécution volontaire, sont mal motivés, et illégaux. Ces illégalités rejaillissent sur l'interdiction d'entrée, qui se fonde sur cet ordre de quitter le territoire et la privation de délai, comme exposé ci-dessus.

2.3 Troisième branche \sJ

La partie défenderesse n'a pas cherché à s'informer dûment, n'a pas respecté le droit d'être entendu du requérant, et n'a pas tenu compte de tous les éléments pertinents.

Elle n'a donc pas procédé à l'analyse minutieuse imposée par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 (en ce qui concerne l'ordre de quitter le territoire) et les articles 74/11 (pour l'interdiction d'entrée), 74/14 LE (pour la privation de délai), ainsi que le droit fondamental à la vie privée et familiale (en ce compris l'épanouissement personnel) et le droit fondamental au travail, méconnaissant ces normes, son devoir de minutie, ses obligations de motivation, le droit d'être entendu du requérant, ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Force est en effet de constater que le requérant n'a pas été entendu avec l'assistance d'un interprète, alors qu'il ne parle aucune des langues nationales ; qu'il n'a pas pu contacter un tiers ni un avocat, malgré ses demandes ; que ses demandes n'ont pas même été actées malgré son insistance ; qu'il n'a pas été invité à produire des documents attestant de sa situation ; que malgré qu'il présentait un titre de séjour l'autorisant à se trouver sur le territoire, il lui a été dit et répété qu'il n'avait pas le droit de se trouver en Belgique, de sorte qu'il n'y comprenait plus rien et aurait voulu que son employeur et un avocat puissent intervenir pour informer utilement les autorités.

Que si son droit d'être entendu avait été respecté, et que la partie défenderesse avait oeuvré avec minutie, elle aurait eu connaissance d'éléments qui sont de nature à influencer sur les décisions qu'elle a prises :

- Le requérant, qui dispose d'un titre de (long) séjour Slovène en cours de validité (pièce 3- qu'il a présenté et c'est d'ailleurs sur la base de ce document que la police a identifié le requérant), disposait donc d'un document visé à l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980, pouvait se trouver sur le territoire ;*
- Le fait que le requérant était en train de travailler sans disposer des autorisations requises. Or, la police n'a nullement constaté qu'il aurait été en train de travailler. A aucun moment il n'est affirmé par les autorités que le requérant a été vu en train de travailler. On l'en soupçonne, notamment parce qu'il se trouvait sur place et avait du plâtre sur lui, mais cela ne permet pas de considérer que ce plâtre résulterait d'un travail effectué sur ledit chantier, et rien ne permet de tenir pour établi qu'il aurait été pris en flagrant délit;*
- Le fait que le requérant n'est manifestement pas entré illégalement sur le territoire, et ne s'y trouvait pas illégalement. Ce motif, central dans l'appréciation du prétendu risque de fuite, est manifestement erroné.*

- Le fait qu'il n'a pas manqué de collaborer avec les autorités, puisqu'il s'est volontairement soumis au contrôle opéré par un agent qui venait normalement pour une domiciliation et qui a décidé de procéder au contrôle des personnes sur place, il a présenté son document de séjour Slovène, a répondu aux questions qui lui ont été posées, et a mis l'agent en contact avec son employeur. On ne voit pas comment le requérant aurait pu collaborer davantage. Le fait qu'il est absolument excessif de déduire un défaut de collaboration du fait qu'il ne s'était pas encore présenté à l'administration communale, d'autant que le requérant s'en remettait à son employeur pour les formalités relatives à son détachement, et, ne parlant pas une des langues nationales, était tributaires des informations et démarches de ce dernier.

- que son employeur a décidé de le transférer en Belgique pour y travailler légalement (pièces 4 à 8) ; que son contrat de travail prévoit explicitement qu'il puisse travailler en Slovénie et dans les autres pays membres de l'Union européenne (pièce 8) ; qu'un contrat a été passé entre « Creative group d.o.o. » (société basée en Slovénie) et « Leci-Decor » (en Belgique) en ce sens (pièce 7);

Manifestement, il s'agit d'éléments à prendre en compte lors de la prise de décisions telles celles présentement querellées.

Le moyen est fondé.

2.4 Quatrième branche

La durée de l'interdiction d'entrée (2 ans) n'est pas dûment motivée, comme l'imposent l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et les obligations de motivation.

Rappelons que la Cour constitutionnelle (arrêt 112/2019 du 18/07/2019) précise quant à la motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, qu'elle doit reposer sur des considérations propres qui en étayent dûment la durée :

« B.67.1. Contrairement à ce que soutient la partie requérante dans l'affaire n° 6749, l'interdiction d'entrée n'est pas automatique. La disposition attaquée prévoit que le ministre ou son délégué « peut assortir » les décisions mettant fin au séjour d'une interdiction d'entrée, dont il détermine la durée en tenant compte de toutes les circonstances propres au cas individuel. Comme la Cour de justice de l'Union européenne l'a jugé, la décision mettant fin au séjour et l'interdiction d'entrée sont deux décisions différentes, qui doivent chacune reposer sur des motifs pertinents (CJUE, 26 juillet 2017, C-225/16, Mosso Ouhrami, point 50).

B.67.2. (...) La durée de l'interdiction d'entrée doit être motivée au regard de cette menace grave, ce qui implique que l'auteur de la décision ait évalué la menace non seulement actuellement, mais également dans le futur, de manière à justifier le maintien de l'interdiction d'entrée au-delà de cinq ans. Contrairement à ce que soutiennent les parties requérantes, la loi attaquée ne permet donc pas au ministre ou à son délégué de prendre une interdiction d'entrée de plus de cinq ans dans tous les cas, sans devoir motiver spécifiquement cette mesure. Par ailleurs, l'absence de durée maximale fixée dans la loi ne signifie pas que l'interdiction d'entrée pourrait être illimitée dans le temps. La disposition attaquée précise en effet que la durée de l'interdiction d'entrée doit être déterminée par le ministre ou son délégué en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

B.67.3. Enfin, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui régit l'interdiction d'entrée pour les ressortissants de pays tiers ne prévoit pas pour eux un régime plus favorable que pour les citoyens de l'Union et les membres de leur famille. En effet, cette disposition prévoit également qu'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans peut assortir la décision d'éloignement lorsque l'étranger concerné constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Quelle que soit la nationalité de l'étranger concerné, seule une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale, que le ministre ou son délégué doit motiver spécifiquement en se basant sur une analyse du risque de danger que l'intéressé représentera dans le futur, peut justifier une interdiction d'entrée de plus de cinq ans. Les citoyens de l'Union européenne et les membres de leur famille ne sont dès lors pas traités à cet égard de manière plus défavorable que les ressortissants de pays tiers. » (...) »

En l'espèce, force est de constater que la partie défenderesse ne motive pas pourquoi, sur la base d'une analyse prospective, une analyse de la menace que continuerait à présenter dans le futur, une interdiction d'une durée de 2 ans s'imposerait en l'espèce. Les motifs ne permettent pas de comprendre pourquoi la partie a fait le choix d'une durée de 2 ans. Cette détermination paraît totalement arbitraire, et n'est pas valablement motivée.

Partant, le moyen est fondé.

2.5 Cinquième branche

L'interdiction d'entrée se fonde sur un ordre de quitter le territoire illégal, et est donc mal motivée, caduque.

L'exécution de l'ordre de quitter le territoire ne peut empêcher votre Conseil d'en contrôler la légalité, comme exposé ci-dessus, car son illégalité rejaillit nécessairement sur l'interdiction d'entrée.

On ne pourrait autoriser que l'exécution ou le retrait de l'ordre de quitter le territoire puisse permettre de le faire échapper au contrôle de légalité, et ainsi priver le requérant d'un recours effectif contre l'interdiction d'entrée."

3.2. Verzoeker houdt voor dat de tweede bestreden beslissing moet vernietigd worden omdat de beslissing tot verwijdering, waarop de tweede bestreden beslissing steunt, "kaduuk" is.

In het licht daarvan gaat de Raad in op enkele opmerkingen van de verzoeker over de eerste bestreden beslissing.

Daargelaten de vaststelling dat de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk worden aangevoerd nu zij betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verwerende partij wetend was, na verzoekers arrestatie, dat hij beschikte over een geldig paspoort en een geldige Sloveense identiteitskaart. Dit doet evenwel niets af aan de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing was genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, "8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*" noch aan het gegeven dat op het ogenblik van de arrestatie verzoeker zijn paspoort niet bij zich had, slechts een Sloveense identiteitskaart had en geen arbeidsovereenkomst voorlegde. Blijkens het administratief dossier, met name het administratief verslag van 11 april 2022 van de politie, verstopte verzoeker zich, was gekleed in werkkledij en beklad met gips. De verbalisanten stellen: "*zij waren duidelijk werken aan het uitvoeren op locatie*". De loutere ontkenning of verdoezelen ervan doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het is de verwerende partij toegelaten en in dit geval niet kennelijk onredelijk hieruit zwartwerk af te leiden. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zich heeft aangemeld bij de gemeente binnen de vijf dagen na zijn aankomst.

In de mate dat verzoeker meent dat de tweede bestreden beslissing moet vernietigd worden omdat de motieven van de eerste bestreden beslissing een rechtsgrond vermeldt die niet juist is, gaat verzoeker voorbij aan het motief (ook van de eerste bestreden beslissing) dat hij werkt zonder arbeidskaart. Op zich volstaat dit. Verzoeker houdt onterecht voor dat de tweede bestreden beslissing "kaduuk" is omdat de eerste bestreden beslissing "kaduuk" zou zijn.

Het gegeven dat wettelijk niet vereist is dat verzoeker beschikt over een visum als hij slechts drie maanden in België verblijft, stelt verzoeker niet vrij een arbeidsvergunning aan te vragen om alhier tewerkgesteld te zijn.

De kritiek van verzoeker op het motief dat hij niet meewerkt met de autoriteiten, gaat voorbij aan de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat: "*Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...)-22 van de PZ ZENNEVALLEI)*."

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.", los van de vaststelling dat ook de aanmelding bij de gemeente niet is gebeurd terwijl niet blijkt dat verzoeker op hotel verbleef en verzoeker zelf meldt dat hij al twee weken in België verbleef. Deze kritiek (het gebrek aan medewerking) betreft overigens louter en alleen de eerste bestreden beslissing. In de tweede bestreden beslissing is het motief dat verzoeker illegaal verblijft en werkt zonder een arbeidskaart of *single permit* doorslaggevend. De gegevens van de werkgever kenbaar maken tijdens het verhoor, opdat deze kan bereikt worden, volstaan niet. Voorts volstaat de vaststelling dat de tweede bestreden beslissing niet is genomen op grond van een risico tot onderduiken.

Het onderdeel van het middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van de definitie van het begrip "*risico op onderduiken*" uit artikel 1, 11°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in om de aangevoerde schending van deze wetsbepaling te betrekken op het thans bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies). Het aspect "*risico op onderduiken*" heeft betrekking op het al

dan niet voorzien van een bepaalde termijn in een verwijderingsbeslissing. Verzoeker heeft zelf gekozen om het land te verlaten binnen de maximaal wettelijke voorziene termijn van dertig dagen. Verzoeker gaf aan dat hij vrijwillig wou vertrekken, wat effectief is gebeurd op 1 mei 2022, eerder dan de dertig dagen indien in het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn was bepaald. Dit onderdeel heeft geen relevantie voor de beoordeling van de tweede bestreden beslissing.

3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze bepalingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden inreisverbod kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6. Het inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;"

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2022 niet gepaard ging met een termijn voor vrijwillig vertrek. De tweede bestreden beslissing stelt correct dat geen termijn van vrijwillig vertrek was voorzien zodat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kon genomen worden.

In het licht van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht stelt verzoeker dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat hij geen risico tot onderduiken vormt.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De Raad verwijst naar punt 3.2.

Het onderdeel van het middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert. Inhoudelijk heeft artikel 74/14 enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel. Voor het nemen van de tweede bestreden beslissing is het al dan niet bestaan van een risico op onderduiken niet relevant. Verzoeker slaagt er niet in om de aangevoerde schending van deze wetsbepaling te betrekken op het thans bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies), mede gelet op zijn vraag tot vrijwillig vertrek op 12 april 2022.

3.8. In een volgend onderdeel meent verzoeker dat diens hoorrecht is geschonden. Het onderzoek naar de artikelen 74/13, 74/14 en 74/11 van de Vreemdelingenwet is niet nauwkeurig gevoerd, alsook naar artikel 8 van het EVRM en naar het "fundamenteel recht op werk". Verzoeker is gehoord zonder de aanwezigheid van een tolk en zonder advocaat ondanks zijn vraag hiertoe.

In het gehoorverslag kan de Raad geen vraag tot aanwezigheid van een tolk of advocaat terugvinden.

Verzoeker voert de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan. Evenmin geeft hij enige aanduiding waarom dit onderzoek naar artikel 8 van het EVRM niet nauwkeurig is gevoerd. Hij weerlegt de motieven dienaangaande niet.

Hij houdt voor dat hij volgende elementen had kunnen kenbaar maken, van aard de tweede bestreden beslissing te kunnen wijzigen:

- Sloveense verblijfskaart;
- gegevens over werkgever;
- geen arbeidsvergunning voorleggen is geen gebrek aan medewerking.

Verzoeker gaat opnieuw in de discussie over het al dan niet bestaan van een risico op onderduiken. Het is passend te verwijzen naar voorgaande bespreking. Wat het bezit van de Sloveense identiteitskaart betreft en het kenbaar maken van de contactgegevens van de werkgever, herhaalt de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij over een arbeidsvergunning beschikte (ook thans niet), feitelijk niet kan waarmaken dat hij tewerkgesteld was met een vergunning. Het gegeven dat hij beschikte over een lang verblijf in Slovenië, doet geen afbreuk aan de vereiste om in België met een arbeidsvergunning te werken vooraleer daadwerkelijk te werken en hier met dat oogpunt te verblijven.

In wezen herhaalt verzoeker zijn eerdere grieven in het derde onderdeel van het middel, zodat naar de bespreking van de overige onderdelen van het middel kan verwezen worden.

De kritiek die betrekking heeft op de handelwijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van de bestreden beslissing zelf is onontvankelijk (RvS 2 juli 2004, nr. 133.477; RvS 2 juli 2004, nr. 133.474).

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen in het middel heeft aangehaald, van die aard dat deze de tweede bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Het hoorrecht is niet geschonden. Daargelaten de vaststelling dat de stukken 4 tot en met 9 niet voor het nemen van de tweede bestreden beslissing zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, ziet de Raad het nut en de relevantie van deze stukken niet in. Verzoeker toont niet aan dat zelfs bij een reguliere tewerkstelling in Slovenië, dat buitenlands werken zou toelaten, een Belgische arbeidskaart niet meer noodzakelijk zou zijn. De overige stukken zijn verwerende partij gekend en werden in rekening gebracht.

3.9. Verzoeker houdt in een vierde onderdeel verkeerdt voor dat de tweede bestreden beslissing niet motiveert over de duur van het inreisverbod. Hij verwijst naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoeker verwijst naar het arrest 112/2019 van 18 juli 2019 van het Grondwettelijk Hof (hierna: het GwH).

In eerste instantie merkt de Raad op dat de duur van het inreisverbod niet als het ware automatisch is toegepast nu deze is bepaald op twee jaar en niet de maximale duurtijd van drie jaar voorziet, wat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet toelaat.

Verder stelt de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...) -22 van de PZ ZENNEVALLEI).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Uit dit motief blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zwaar tilt aan de betrapping op tewerkstelling zonder arbeidsvergunning en in die optiek wijst op een illegaal verblijf. De tweede bestreden beslissing verwijst zelfs uitdrukkelijk naar het proces-verbaal waarop de beslissing steunt en dat voorhanden is in het administratief dossier. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat geen

rekening is gehouden met zijn specifieke situatie. De duur van het inreisverbod werd gemotiveerd en is tegemoet gekomen aan voormeld arrest van het GwH.

Het vierde onderdeel mist grond.

3.10. Voor wat het vijfde onderdeel van het middel betreft, verwijst de Raad naar de bespreking van punt 3.2.

In de mate dat verzoeker stelt dat het onder punt 2 besprokene hem een daadwerkelijke beroep tegen de tweede bestreden beslissing ontnemt, merkt de Raad op dat verzoeker zich door middel van een hoogst dringende schorsingsprocedure had kunnen wenden tot de Raad voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, in welk geval de middelen *prima facie* werden onderzocht. Dit gegeven was verzoeker goed gekend (zie overigens stuk 9 bij het verzoekschrift). Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij vrijwillig het land heeft verlaten. De grieven, waarvan verzoeker meent dat deze kunnen leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, zijn niet gegrond.

3.11. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich niet heeft gesteund op alle gegevens en dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.12. In de mate dat de verzoeker in het kopje van het middel de schending van andere "*beginselen van behoorlijk bestuur*" aanvoert, kan, bij gebreke aan precisering van welk beginsel, dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.13. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is, zo onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN